

Hét Határ

Református hitéleti lap

XIX. évfolyam 3. szám

2015. március

A XIV. ZSINAT

2015. február 25-én tartotta alakuló ülését a Magyarországi Református Egyház XIV. Zsinata. Az első tanácskozáson megválasztották a testület vezetőit: a következő hat éves ciklusban Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök a Zsinat lelkeszi elnöke, Huszár Pál dunántúli főgondnok pedig a Zsinat világi elnöke lesz.

A Zsinat lelkeszi alelnöke Fekete Károly tiszántúli püspök, világi alelnöke Ábrám Tibor tiszáninneni főgondnok lett.

Bogárdi Szabó István életrajza. 1956-ban született Sárbogárdon, hétgyermekes lelkészcsaládban. Nős, felesége innovációs szaktanácsadó. Három gyermekük van, egy unokájuk. 1997-től a Budahegyvidéki Egyházközösség lelkesze, előtte Sáregresen, Józsefvárosban és Külső-Üllői úton szolgált. 1983-

ban Chicagóban szerezte meg a magiszteri fokozatot, 1994-ben doktori vizsgát tett, 1998-tól a pápai teológián tanít, 2002-ben habilitált. 2003-tól a Dunamelléki Egyházkerület püspökeként szolgál, ebben a tisztségében harmadik ciklusát kezdi meg.

Huszár Pál életrajza. 1941-ben született Várpalotán. Huszonnyolc évig dolgozott szülővárosában gimnáziumi tanárként, 1992-től nyugdíjazásáig a Veszprémi Egyetem Német Nyelv és Irodalom Tanszékén tanított. A Pápai Református Teológiai Akadémia eddig hét kötetét jelentette meg. Könyvet írt egyebek mellett Kálvin János életéről és reformátori tevékenységéről, fordított a Kálvin Kiadó felkérésére. Két évtizede a Várpalotai Református Egyházközösség presbitere, 2009-től a Du-

nántúli Református Egyházkerület főgondnoka s ebben az időszakban az MRE Zsinatának világi elnöke.

Fekete Károly életrajza. Kisvárdán született 1960-ban, többgenerációs lelkészcsaládban. Második házasságában él, négy gyermek édesapja. 1988-1992 között beosztott lelkesz volt a Debrecen-Nagytemplomi Egyházközösségben, ezzel párhuzamosan kezdett tanítani a debreceni teológián. 1997 és 2005 között, illetve 2011-től 2015-ig a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektora volt. Doktori fokozatot 1995-ben gyakorlati teológiából szerezte Kolozsváron, habilitációs vizsgát a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetemen tett 2009-ben. A MRE Doktorok Kollégiumának 2003 őszétől alelnöke. A Tiszántúli Egyházkerület

püspökeként az első ciklusát kezdi meg.

Ábrám Tibor életrajza. 1961-ben született a partiumi Tasnádszántón, ahol akkor édesapja lelkeszként szolgált. A kolozsvári Bolyai Tudományegyetemen szerzett fizikus és középiskolai fizikatanári képesítést. 1985-ben kötött házasságot, miskolci feleségével hat gyermeket nevelnek. 1986-1993 között a Miskolci Egyetem Fizika Tanszékén dolgozott, 1993-ban a Lévy József Református Gimnázium újraindításával bízták meg, melynek azóta is igazgatója. Több mint húsz éve a miskolc-avasi református gyülekezet presbitere, 2006-tól missziói gondnoka. 2003-tól a Tiszáninneni Egyházkerület főgondnoka.

www.reformatus.hu

EFÉZUSI LEVÉL 6. 10-20

Amikor mindennapi küzdelmeink szóba kerülnek legtöbbször nem az apostol által említett harcra gondolnak. Testi életünket leggyakrabban testi szükségleteink határozzák meg. A mindennapi megélhetés, magunk és szereteteink testi, anyagi szükségleteinek megelégtetése, hogy legyen mit enni, legyen, hol lakni, legyen mivel ruházkodni, s legyen meg minden testünk egészségének és kényelmének biztosítására. Sokaknak, és sokszor talán nekünk is ez tölti ki a mindennapokat.

Lényegében minden időnket ez teszi ki, s nagyon sokaknak egész életük minden idejét kizárólagosan ez az elfoglaltság tölti ki, a testi küzdelmek, a testi szükségletek, s a testi dolgok.

A testi dolgok, melyek földi létünk során valóban fontosak, de nem a legfontosabbak. Ahogyan végiggondoltuk az elmúlt időket, remélem voltak olyan emlékeink is, amikor nem a test kényelmével és szükségleteivel, hanem lelkünkkel foglalkoztunk. Egyéni csendességünkben, gyülekezeti közösségben eltöltött idők. Hiszen mi tudjuk, hogy sokszor ez fontosabb, mint bármilyen testi szükség, mert egy erős lélek elhordozhat és megerősíthet bármilyen erőtlen testet is, s azt is tudjuk, hogy egy gyenge beteg lélek legyőzheti a legerősebb testet is.

A legtöbb küzdelemben ugyanis nem testi erőre van szükség, hanem lelki erőre, az élő hit erejére, s mégis oly sokan távolodnak el az igaz hittől, s helyett valami másban keresik boldogulásukat.

I. Amiről ugyanis nagyon sokan megfélemlenek, s köztük időnként magunk is, hogy „...a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyi magasságban vannak.”

Erők és hatalmak ellen, s bár korunk összeesküvés elméletei már-már időnként mintha ezt pedzegetnék, de még ezek sem közelítik meg a valóságot, mert még mindig csak evilági síkokon gondolkodva éppen a lényeg hiányzik belőlük. Hiszen még ezek is csak test és vér kategóriában gondolkodnak, mert korunk egyik legnagyobb tévelygése éppen az, hogy mindenben csak test és vér kategóriában akarunk gondolkodni, mintha nem is lenne más, mert más nem kézzelfogható.

Mindez pedig éppen a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei számára kedvez, hiszen mindig úgy a legkönnyebb támadni, ha ezt az ellenfél nem veszi észre. Márpedig ma sokan nem törődnek ezzel, nem érzik a fenyegetés valódiságát, s éppen ezért nem is védekeznek ellene. De ha nem védekezünk, akkor elveszünk. Ha védtelenek vagyunk, akkor könnyű prédává válunk, és a sötétség világa minden gonoszságával lesújt ránk hirtelen, vagy apránként, de elveszít minket.

S talán nekünk fel sem tűnik, de az egyre boldogtalanabb élet, egyre gyűlemlő gondok és problémák mind-mind ennek jelei, melyek által csak még mélyebbre húz bennünket az ő ellenség, míg nem végül teljesen elszakít Istentől és ezáltal a kárhozatra juttat minket.

Az ördög mesterkedései ugyanis sokkal fondorlatosabbak, mint azt mi gondolnánk. Emlékezzünk csak Krisztus megkísértésének történetére, ahol a kísértő nem fél még a Szentírás szavait is felhasználni, Isten ígését, az igazságot, hogy azzal állítson csapdát Jézusnak. Csak a teljes igazság ismerete állhat ellen a sötétség hatalmának, a mennyi világosság, amely azonban nem belőlünk származik, hanem csak Isten közelségében lehetünk részesei, csak az Ő oltalmazó szeretete védhet meg bennünket, s ezért van szükségünk az Istentől kapott fegyverzetre.

II. Ez a fegyverzet azonban egy nagyon különleges fegyverzet, amely még ha a mai haditechnikában elavultnak is tűnhet, mégis az egyetlen jó fegyverzet. Ennek a fegyverzetnek az egyik legkülönlegesebb jellemzője az, hogy ez a fegyverzet védekezésre való. Ellenállásra és nem támadásra, mint alapigénkben is hallhattuk: „11Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben.” Ez a fegyverzet tehát megmaradásunkat szolgálja, s meglehet, hogy e világ hadurairól szerint mindezek nem sokat érnek egy csatában, mert lelkiek és nem testiek, de mi nem is evilág háborúiban, hanem az evilágon is szüntelenül zajló harcban, a mindennapok valódi küzdelmeiben használjuk ezeket.

Márpedig a sötétség urai és a gonoszság lelkei ellen ez az egyetlen fegyverzet, mely által Isten kegyelméből megmaradhatunk minden támadással szem-

ben. Azonban ahogyan minden eszközzel meg kell tanulnunk bánni, úgy az Isten fegyverzetének használatában is kellő jártassággal és erővel kell rendelkezünk. Gondoljunk csak bele életünk során hányszor vágunk meg magunkat késsel, holott naponként használjuk.

Tudnunk kell bánni eszközeinkkel, s nemcsak a testi dolgokkal, hanem a lelki ajándékokkal is, így az Isten fegyverzetével is, hogy megállhassunk és megmaradhatunk a kísértésekkel szemben.

III. Ehhez pedig nekünk is meg kell erősödnünk „az Úrban és az ő hatalmas erejében.” Azaz keresnünk kell az Istennel való közösség áldott lehetőségeit. Nemcsak hogy élnünk kell vele, hanem keresnünk kell a lehetőséget. Ahogyan testi szükségleteink megelégtetésére is keressük a legmegfelelőbb módokat, úgy lelkünk megerősítésére is keresnünk kell a lehetőségeket. Tudatosan, akarattal. Mert a lehetőség Isten kegyelméből bőségesen rendelkezésünkre áll, akár gyülekezeti közösségben, akár személyes csendességünkben, de csak akkor lesz részünk benne, ha mi is ezt akarjuk.

Márpedig ha nem élünk a nekünk kínált lehetőséggel, ha nem szánunk időt a lelkünk megerősödni, hanem egyenesen elgyengül, majd beteg lesz, míg végül elhal, miként a test is, ha nem elégítjük meg szükségleteit. Lelkünknek is vannak szükségletei, melyek megelégtetés nélkül lelki tüneteket okoznak, amik azonban csak később fájnak, de akkor nagyon.

Isten kegyelméből azonban élhetünk lelki egészségben is, erős lélekkel, mely minden testi gyengeségünket képes áthidalni, hogy teljes legyen a mi életünk is test és lélek harmóniájában.

Abban a boldog állapotban, ahol minden a helyére kerül, a test és a test dolgai éppúgy, mint a lélek és a lélek dolgai. Mindez Isten ajándéka a számunkra, amit az Ő közelségében magunk is megélhetünk naponként. Ezért kell nekünk is közelednünk Hozzá, ezért kell nekünk is keresnünk a lehetőségeket, s ezért kell eljutnunk a Vele való szüntelen közösségre, hogy az Ő kegyelme teljességében mi is megmaradjunk az örök életre. Ámen.

Bátki Dávid

NÉPGYÜLÉS BOKODON

1915. március 24-én a Helyi Munkabizottság vasárnap délután a község háza előtt népgyűlést tartott, amelyen nagyszámú közönség jelent meg.

A Himnusz lelkes éneklése után, Barsi Sándor református lelkész megnyitó beszédet mondott, amelyben határoszavakkal, a mai válságos idők követelményeit, az itthon maradottak összetartó munkásságának szükségességét fejtette.

Pataky Pál községi jegyző a főméltóságú úrnak és a főispán Kürty Istvánnak, ez ügyben kibocsájtott rendeletét ismertette.

Balogh István evangélikus lelkész, Bertalan Ferenc evangélikus és Böndy András református tanítók, buzdító beszédet mondtak, az összetartásra, a szeretetre, és a szolidaritásra hívták fel a figyelmet!

Barsi Sándor református lelkész rövid beszéddel zárta a gyűlést, amely a Szózat éneklésével ért véget. – írja a Ko-

máromi Újság 1915/13. száma.

Ebben az időszakban szükség is volt a lakosság buzdítására, mert az 1914 év háborús lelkesedése gyorsan elillant. A férfiakat behívták katonának, az aggodalom, a bizonytalanság, a félelem váltotta fel azt a széleskörű buzgalmat, amely az előző évben jellemző volt. A családokra egyre nagyobb teher hárult. Felemelték a hadkötelezettség felső határát 50 évre. Hadigazdaságot vezettek be. Elrendelték a vasárnapi munkavégzést. Bevezették a jegyrendszert. A pénz értéke rohamosan csökkent. A harangok egy részét hadicélokra elvitték

A statisztika szerint: Bokodon 1914-ben: 56 fő születés, 5 házasság, 49 halálozás történt, ebben szerepel 5 fő, akik a csatatereken haltak meg. /*Statisztikai Évkönyv 1915* /

Szűcs János helytörténeti kutató

MÁRTÍROK HANGJA

Felekezeti közötti összefogással újraindítanák a Mártírok Hangja nevű szervezet magyarországi ágát. Az üldözött keresztények megsegítése érdekében végzett szolgálathoz önkénteseket keresnek.

Nemrégiben hazánkba látogattak az üldözött keresztények ügyéért síkra szálló Release International, a hazánkban Mártírok Hangja néven ismert nemzetközi szervezet angliai partnerszervezetének képviselői. Előadásukban felhívták a figyelmet napjaink mártírjainak szenvedésére és kitartására, valamint támogatásukról biztosították a magyarországi egyházakat és keresztény közösségeket, amennyiben létrehoznának egy magyar partnerszervezetet az övékéhez hasonló céllal.

Felekezeti közötti összefogással újraindítanák a Mártírok Hangja nevű szervezet magyarországi ágát. Az üldözött keresztények megsegítése érdekében végzett szolgálathoz önkénteseket keresnek.

Nemrégiben hazánkba

látogattak az üldözött keresztények ügyéért síkra szálló Release International, a hazánkban Mártírok Hangja néven ismert nemzetközi szervezet angliai partnerszervezetének képviselői. Előadásukban felhívták a figyelmet napjaink mártírjainak szenvedésére és kitartására, valamint támogatásukról biztosították a magyarországi egyházakat és keresztény közösségeket, amennyiben létrehoznának egy magyar partnerszervezetet az övékéhez hasonló céllal.

www.parokia.hu

II. HELVÉT HITVALLÁS

ISTENRŐL, AZ Ő EGYSÉGÉRŐL ÉS A SZENTHÁROMSÁGRÓL

3. A szentírás ugyanis a személyek világos megkülönböztetését tanítja nekünk, amennyiben az angyal a szent szűzhöz egyebek között így szól: A Szentlélek száll tereád és a magasságban lakozó Istennek ereje árnyékozik meg téged; annakokáért is, ami tőled születik, mivelhogy szent les: Isten Fiának hivatik. (Luk. 1,35) De meg Krisztus kereszttelésekor is mennyei szózat hallatszott, mely ezt mondá Krisztus felől: Ez az én szerelmes Fiam. (Máté 3,17) És a Szentlélek galamb alakjában megjelent. (Ján. 1,32) És midőn az Úr megparancsolta tanítványainak a keresztelest, meghagyta, hogy keresztlejenek az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe. (Máté 28,19) Más helyen így szól az evangéliomban: Szentleket küld az Én Atyám az Én nevemben. (Ján. 14,26) Ismét: Mikor eljövend ama Vigasztaló, akit Én bocsátok néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, Ő bizonyosságot tesz Énrőlem. (Ján. 15,26) Egy szóval: elfogadjuk az apostoli hitvallást, amely igaz hitet tanít nekünk.

4. Kárhozzátjuk tehát a zsidókat és mohamedánokat és mindazokat, kik a szentséges és imálandó Szentháromságot káromolják. Viszont kárhozzátunk minden eretnekséget és eretneket, a kik azt tanítják, hogy a Fiú és Szentlélek, elnevezés szerint Isten, továbbá hogy a Szentháromságban van valami teremtet és szolgáló, vagyis a másikkal alárendelt, hogy végre is van benne egyenlőtlen, nagyobb vagy kisebb, testből való vagy testiképpen kiábrázolt, módra vagy akaratra nézve különböző, elegyített, vagy elkülönített elem; mintha a Fiú és a Szentlélek csak tulajdonságai és sajátságai volnának az egy Atya Istennek, a mint a monarchiánusok, novatiánusok, Praxeas, patripassiánusok, Sabellius, Samosatai Pál, Aëtius, Macedonius, az anthropomorphiták, Arius és más hozzájuk hasonlóké vélekedtek.

SZÉPKORÚAK REMÉNYSÉGE

(2014. november 22-én Mezöörson
elhangzott eladás kivonata.)

Vallomással kell kezdenem.

Az előadást az egyházközség lelkészének felvetése alapján Illyés Gyula: Kharón ladikján c. műve ihlette. Több mint 30 éve ezt a művet és témáját tudatosan és erőszakosan kerülöm, most meg nyilvánosan vallok színt vele. A testvéröcsém, aki filmrendező volt, 1983-ban, betegségben hirtelen halt. A filmgyár és munkatársai két év múlva síremléket állítottak neki. Ez egy különleges síremlék, egy hatalmas Szatmárcsékén faragott „csónakos” fejfa. A fejfára Illyés Gyula: Kharón ladikján című versét vésték rovás-írás szerűen. Az avatás után ottmaradtam, végigolvastam a verset, elég zagyvának tűnt. Tudtam, hogy ő kedvelte ezt, ezért elolvastam a kapcsolódó esszé-regényt is és megdöbbenem. Ez a zseniálisan összerakott, az élet-halál, e világ-túlvilág kérdéseit az időskor fantázia-burjánzásával és csapongásával, valamint felsőbbrendűségével akaratlanul is elemző „tanulmány” vajon miért foglalkoztatott egy alkotó, alig negyvenes éveiben, ereje teljében lévő embert? Halála előtt egy hónappal még a szüleinél szüreteltünk. Akkor hangzott el kissé felsőbbrendűségi mosollyal az arcán, máig ható kora-bölcs mondása: **Nem az az öregember, aki fölött sok év ment el, hanem az, akinek kevés van hátra!** Bólgatva értettünk egyet a szüret utáni áldomásnál a tavalyi nedű kortyolgatása mellett: én a közel ötvenes „ifjú”, a nyolcvan éves „fiatal” apám és az alig több mint negyven éves „szépkorú” testvérem. Ki gondolta volna, hogy állítását egy hónap múlva saját maga igazolja. Akkor ott a fejfánál ugyan nem értettem meg ok-okozati összefüggéseket, de valami mérhetetlen, azóta is el nem múló felelősség-érzet nehezedett rám.

Hogyan is állunk ezzel a különleges ladikkal? A görög mitológia szerint Kharón az alvilág révésze, aki az elhunytak lelkét a biztonságos túlsó partra átszállítja egy ladikon a Styx folyón, amely elválasztja az e világot a túlvilágtól. A szállítás azonban munka, amelyet meg kellett fizetni, ezért az elhunytak hozzátartozói kemény pénzért oboloszokat (obulus), különleges érméket vásároltak, amelyeket az elhunyt szeretteik szemhéjára és/vagy

nyelve alá helyeztek. Ezután a holtakat elhamvasztották. Hogy mi lett az oboloszok sorsa, arra a régészek eddig nem derítettek fényt, de az elhunyt mellé helyezett tárgyakra igen. Egy kis cserépedényen, amely valamiféle útravalót tartalmazhatott ez volt írva: **„Vigyázz rá, ha kiszálltok, még bizonytalan a járása, új cipő van rajta.”** Természetesen újra elolvastam az esszé-regényt, és láss csodát, most nem boszszankodtam, hanem jókat mosolyogtam rajta.

„Kharón ladikja nem akkor indul velünk

midőn lezárul és befagy a szem.

Zord átkelők soká nyitott szemmel

megyünk

a végzetes vizen.

Esztendőkkel előbb irigy sorsunk be-

hajjt

s ringat a csónakon, amely

– bár nem kedvünk szerint – épp oly

gyönyörű part

hosszában suhan el;

épp oly szép Canalén s lagunákon,

akár

a nászutasoké!

Hisz minden ugyanaz: az ég, az út, a

táj,

épp csak – visszafelé!

Minden oly gyönyörű, sőt – titkosan –

ahogy

elleng, még gyönyörűbb!

Olyanformán, mint a dallam attól,

hogy ott

hagyja a hegedűt.

Ülünk barátaink s faínk közt, neve-

tünk,

– vidám vita folyik –

s egyszer csak ringani kezd velünk,

(csak velünk!)

kifelé a ladik.

Bölcs, ki e kéjuton, ezen is mosolyog

s ha sír is, hálakönnyet ont,

hogy hány piazzát, hány s milyen Casa

d’Oró-t!

látott, ha nem lát is viszont!”

Ha Illyés alig hetvenévesen bíztathatott arra, hogy az értékekért folytatott küzdelmeink ebben a korban már visszatekintve valójában nevetségessé válnak, nyugodtan, már életünkben beülhetünk a ladikba, és tulajdonképpen a „senilitas generális”-tól vezérelve mosolyogva hajókázhatunk, akkor én nyolcvanasként sokkal inkább megtehetem.

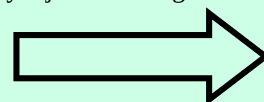
És meg is teszem. Csak most eszmélek,

hogy néhányan, fiuk, lányok (Miért ne így mondanám, ha egyszer nem tudom, hogy mennyi van hátra?) legalább hente kétszer ösztönösen, az égiektől vezérelve többen is megteesszük, sőt időnként még frissítjük is magunkat. Az „eszmeccsere” különlegesen folyik, sokszor egymás szavába vágva – hogy el ne felejtjük, amit akartunk -, máskor nagyokat hallgatva-beszélve, mert beszéd ez is. Ilyenkor szinte érezzük egymást, itt-ott még mosolygunk is, azt is majdnem egyszerre. Igen! Hallgatunk, de szimbiózisban vagyunk, és amikor befejezzük néma mondókánkat, már elég sokat utaztunk visszafelé, valamilyünk bevágja az összefoglalót: **„Mert tudjátok, hallgathozni sem lehet ám akárkivel!”**

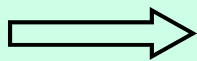
A szóbeli azonban az más, de nem kevésbé különleges. Ez, a különböző végzettségű, érdeklődésű, műveltségű, életvitelű kis együttes - mint általában - mondja a magáét, néha egymás szavába vágva sértődés nélkül. A kívülálló számára zagyaságnak tűnhetne az egész, de mi mindent értünk, mindent tudunk, még azt is ami el sem hangzik, már sokszor előre - bár valójában a ladikban ülve és abban haladva kifelé, de valójában visszafelé - a végeredményt is. És mindezekben, ha nem is elégedetten, de nyugodt szívvel felsőbbrendűen mosolyogva.

A szépkorú azonban társadalmi lény is. Őt is érik a közélet hatásai, ellentmondásai, családi életének örömei, feszültségei. Belső gyötrelmei leginkább abból adódnak, hogy alig vannak lehetőségei a feszültségek enyhítésére, vagy ha vannak, azokat nem veszi észre, és magában őrlődik.

Valóban, még reményünk sem lenne a megoldásra? Érdemes egy kicsit körbejárni a témát. Alaposabban és őszintebben körülnézve észrevehetjük, hogy minden általunk kedvezőtlennek ítélt hatás, „elkövetői” a mai döntési helyzetben lévő korosztály, a mi korosztályunk gyermekei. Azaz a cselekedeteikben az általunk egykor alakított társadalom és benne a magunk keze munkája tükröződik vissza. (Sohasem az a hibás, aki neveletlen, hanem az, aki nem nevelte, - akár magánszemély, akár társadalom.) Ezzel az önvizsgálattal már reményteljesebb a megoldás.

SZÉPKORÚAK REMÉNYSÉGE

A terápia megkezdéséhez azonban valamit még fel kell ismernünk: Mi az, ami a külső, említett jelenségek hatására feszültséget kelt bennünk, vagyis mi maga feszültség? Ehhez azonban az elemi iskola alsó osztályaiba kell visszalépünk. Annak idején, hittanórán a tanító úrtól azt tanultuk, hogy amikor az Isten megteremtette az első embert, akkor a saját lelkéből lehelt bele lelket. Bennünk tehát (minden emberben) isteni lélek, azaz maga az Isten van. Ez a Lélek mindig jó, igazságos, mértékadó és legyőzhetetlen. Ez hit kérdése, de kézzelfogható bizonyítékok is vannak rá. (Szoltsenyicin: A Gulagszigetcsoport.) De hát ki-mi áll a Lélekkel szemben? A tudatunk, pillanatnyi érdekevezérelt gondolataink. Ez már Édenkertből fakadó gyalogságunk óta így van. Jogosan vetődhet fel a kérdés: Akkor miért adott nekünk az Isten tudatot? Azért, hogy harcoljunk ellene? Nem. Azért adott, mert nem adott más élőlénynek. Azért adott – amint ki is jelentette -, hogy uralkodjunk a teremtett világ felett. Csakhogy az Ő értelmezése szerint, amint a királyok korában is, az uralkodás nem basáskodást jelent, hanem a teremtett léleknek megfelelő alázatos szolgálatot. Vagyis az ember azért, hogy gondolkodni képes, a többi élőlény által esetleg okozott károkat a teremtett lélekkel időről-időre hozza összhangba. Az ember tehát minden élőlényénél nagyobb szabadságjogot kapott. Az embert ez a képessége azonban alkalmassá teszi arra is, hogy pillanatnyi érdekei alapján szembe kerüljön a Lélek parancsával, és így rövidebb-hosszabb távlatban akár a saját létével is szembemenjen. Ezek a lélekkel való konfliktusok elsősorban bennünk játszódnak le és feszültség formájában jelentkeznek. Ha sikerül összhangba kerülni a lelkünkkel, akkor helyreáll a belső békénk. Ellenkező esetben stresszhelyzetek alakulnak bennünk, majd depresszió és végül elménk is megháborodhat, akár bele is halhatunk, de a Lélek vereséget nem szenvedhet. Mivel a lélek legyőzhetetlen, válságba sem kerülhet, de válságba kerülhet a tudatunk, mert e „küzdőlemben” eleve vesztesre

REFORMÁTUS BÁL NAGYIGMÁNDON

áll. (Pénzügyi válság, környezeti válság.)

Az első teendők tehát az lehet, hogy időskori szemléletmódunkból adódóan elsősorban magunkban vesszük számba feszültségünk elemeit. Elismerem, nem könnyű. Szükséges magunk előtt magunkban a bennünk lévő Lélek előtt megalázkodnunk. Nagy „okosságunkat” félre kell tennünk feltételezve, hogy más „okosság” is van. Ha az elemzés eredményébe megnyugodtunk (tézis-antitézis-szintézis), azaz kialakul bennünk a lélek és tudatunk dialektikus egysége, magunkban békességet lelünk. Másokon reménységgel csak ebben az esetben segíthetünk. Akkor azonban igen, és kell is. (Aki nincs jóban önmagával, másokkal sem tud igazán jóban lenni.) Ez még nagyobb türelmet, figyelmet, tapintatot igényel, mert különben a fürdővízzel együtt megy a gyerek is. E szolgálat teljesítése az időskor legszebb, legdicsőbb, legreményteljesebb küldetése – lenne. Egészségünkötől függően minden adottságunk megvan rá. Kháron ladikjában ülve, kifelé haladva, de visszafelé mosolyogva a lélek-szeretet, azaz az Isten által vezérelve végtelen hosszú időre tervezhetünk, és a tervből akármilyen kevés is teljesül, az mind Isten dicsőségére válik, mert a jócselekedet előtte nem a mennyiségtől, hanem a minőségtől függ, amelyet mindig Ő dönt el.

Mi hát a szépkorúak egyetlen reménysége? A válasz egyértelmű: **Az egyetlen, ami legyőzhetetlen a belénkteremtett Lélek, amely maga az Isten.**

Dr.Szíjj Ferenc, Ete

Nagyigmándon idén hatodik alkalommal rendeztük meg a Református Bált. Ennek időpontja 2015. január 31. szombat volt. Majd száz résztvevő, szórakozni vágyó gyűlt össze az alkalomra, melyet a Református Kórus néhány vidám énekkel nyitott meg, majd nyitótáncot Pócze László, Füssy Kinga Brigitta és Soós László adták elő. A zenét idén is a császári Mocsári Trió biztosította. A jó hangulat egészen hajnalig kitartott. Túl a közösségi élményen és a szórakozáson, a bál célja idén fűkaszák vásárlásához való pénzgyűjtés volt, amelyekkel meg tudjuk oldani a temető sírjai közötti fűnyírást. Ez úton is köszönjük minden kedves támogatóknak a rendezvény sikerét és az anyagi forrásaink növekedését.

Február 18 és 22 között böjti hetet tartottunk a Nagyigmándi Református Templomban. Minden este 5 órakor gyülekezetünk össze, hogy vendég igehirdető szolgálati vigyenek minket közelebb Krisztus evangéliumához. Szerdán Soós Szilárd mocsai, csütörtökön Juhász Róbert császári lelkipásztorok szolgáltak. Pénteken Dr. Buda Imre háziorvos, a zirci gyülekezet gondnoka hirdette az ígét, majd szombaton Hajdú Zoltán Levente szőládi lelkipásztor hozta közénk az evangéliumot. Vasárnap úrvacsorai közösségre is gyülekeztünk össze a délelőtti istentiszteleten, melyen az igehirdetést Horváth Mariann, 6 éves teológus hallgató végezte. Hiszünk, hogy az alkalmakon Isten kegyelmével gyarapodhattunk, s kerülhettünk Ő hozzá közelebb.

TALÁLKOZTAM AZ ÚRRAL!

Életünk útján többféle találkozásban van részünk. Vannak várt, nem várt, váratlan, vagy véletlen elkerülhető és elkerülhetetlen találkozások, és még folytathatnám.

A várva várt találkozás egyik megragadó szép történetét Lukács evangéliumában találjuk. A megígért találkozás örömét érte meg s élte át Simeon, amikor karjába vette a gyermek Jézust a jeruzsálemi templomban. Boldog ember az, aki elmondhatja: találkozott az Úrral. Az idei ökumenikus imahét olvasmánya: Jézus találkozása a samáriai asszonnyal.

Gyermekkorom óta ismerős a történet, mégis tudott számomra újat mondani az alkalmakon. Azt gondolom, mások is így voltak vele, köszönet érte az igehirdetőknek, a Szentléleknek, amely felkészítette és most is készítgeti szívünket és értelmünket az isteni üzenet befogadására.

Visszatérve a történethez: Jézus részéről a találkozás a samáriai asszonnyal Jákob kútjánál nem véletlen volt. Jézus ma is keresi mindannyiunkkal a találkozást. Nem véletlen keres bennünket, hanem célzottan. Tudja most is: hol vagyunk, merre tart az életünk. A mentő szeretet vitte a Jákob kútjához, mert tudta; a samáriai asszony oda fogok menni. Azt is nagyon jól tudta, hogy rossz irányba halad az élete. Jézus megérkezik a kúthoz, leül, vár, mire vagy kire vár? Megszomjazott természetesen vízre, vagy mégsem? Megérkezik merítő edénnyel a samáriai asszony is. Jézus vizet kér tőle: "adj innom" mire az asszony meglepődik. "Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, amikor én samáriai vagyok?" Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: adj írnom, te kértél volna tőle, és adott volna neked élő vizet.” (János evangéliuma 4,10-11)

Az asszony magyarázkodik, Jézus nagyságát megkérdőjelezi. Jézus a kútra mutat: "Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne." Az asszony erre ezt mondta: "Uram add nekem azt a vizet, hogy ne szomjaztam meg, és ne kelljen ide járnom meríten." (János evangéliuma 4,13-16)

A történet folytatásából tudjuk; a Jézus-

sal való találkozás a samáriai asszony életében változást hozott, és pedig jó irányba.

Jézus tudja egyedül, hogy mióta keresi Velünk is a találkozást, de mi nem akarjuk, halogatjuk. Túrmezei Erzsébet versében boldognak mondja azt, akit Jézus már megtalált:

„Boldog, akit már megtaláltam, és nem Posványok mérgező vizét issza! Ahogy ígérted, nem szomjazik soha többé, és belsejéből szeretet, öröm, irgalom, jó-ság: élő víz fakad. Krisztus-forrás, te áldott, drága, tiszta, keresd tovább a szomjasokat.”

(Túrmezei Erzsébet)

**Bodics Lászlóné
Bokod**

„Isten Igéje
élő és ható.”
(Zsidók 4,12)

Ezzel a bizo-nyossággal és ennek megtapasztalására hívunk és várunk szeretettel mindenkit 2015. március 1-15. között a Biblia hete kapcsán a dadi református gyülekezeti terembe az „Éltet-Ő” kiállításra.

Személyes döntések, játék és komoly, életre szóló megtapasztalások várnak azokra – minden korosztályból(!) -, akik elfogadják a meghívást. A kiállítást legfeljebb 5-7 fős csoportokban érdemes végigjárni, hogy mindenki tudjon mindenre figyelni.

Bővebb információ és jelentkezés: Kovácsné Gombos Tímea lelkipásztornál a 30-823-0077-es telefonszámon.

ETEI ÖRÖMÖK

Kissé megkésve, de talán nem elkésve Isteniránti hálával adunk hírt arról, hogy még a múlt esztendő végén, az adventi időszakban megtörtént az első orgonakoncert az új etei orgonán. Akik figyelemmel kísérték híradásainkat talán meglepődhetnek ezen, hiszen többször 'elkészült' már a hangszer, mely az eredeti időtervezethez képest több mint három év késéssel valósult meg. Igaz, a gyülekezet már régóta használatba vette a hangszert, s a templomi ének kísérésére alkalmas is volt, de koncertezni a múlt őszi nem lehetett rajta néhány apróságnak tűnő, de valójában meglehetősen bonyolult beállítási hiányosság miatt.

Sokat kellett rá várnunk, de megérte. Több orgonista is tesztelte előtte és utána is hangszerünket, de ezek a próbák csak pár ember előtt zajlottak, s az általuk tapasztaltakat is figyelembe véve zajlottak az utolsó beállítások. Ezáltal pedig végre koncertcélokra is alkalmassá vált hangszerünk.

Adventi koncert szervezésébe kezdtünk, melynek azonban nehezen találtuk meg a végleges időpontját, így igen rövid előkészítési idő állt rendelkezésünkre az alkalom meghirdetésére, mindössze egy hét. Közel negyvenen gyűltünk össze erre a különleges alkalomra, melyen Vadász Attila barokk orgonadarabokkal örvendeztetett meg minket. S nemcsak az orgona csodálatos hangja melengette szívünket, hanem

az is hogy a hangszer nagyon jól vizsgázott, és komoly dicséretet kapott. Ez egyúttal nagy feladat elé is állít bennünket: újabb koncerteket és zenei alkalmakat szeretnénk szervezni, hogy bölcsen használhassuk ezt a csodálatos lehetőséget, mely egy évszázados álom valóra válásával nekünk adatott.

Ezúton is köszönjük Vadász Attila művész úrnak közöttünk végzett szolgálatát, s minden résztvevőnek a jelenlétét. Jó reménység szerint tavasszal, vagy kora nyáron hasonló alkalomra hívhatunk majd mindenkit.

„...mindent oly szépen intézték...”

Január 15-én helyszíni ellenőrzés volt az etei ravatalozónál. Mint ismeretes a Darányi Ignác Terv keretében az Európai Unió és Magyarország Kormányára 17.706.527,- Ft támogatást nyújtott egyházközségünk számára a ravatalozó felújításához. Még a nyári időszakban kifizettük a munkálatok költségeit, s az őszi folyamán be is adtuk elszámolási kérelmünket, melyhez kapcsolódóan január közepén tételes ellenőrzésre került sor a beruházással kapcsolatban. Az ellenőrzés rendben lezajlott, s immár a szükséges hiánypótlás is rendben megtörtént (egy iratcsomag a kivitelezőnél maradt, így azt nem tudtuk bemutatni a helyszínen). Jó reménységgel várhatjuk a támogatás utolsó részletének kifizetését.

GYEREKSAROK BÖJT GYERMEKMÓDRA

„Saul pedig felkelt a földről, kinyitotta a szemét, de egyáltalán nem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, és ott három napig nem látott, nem evett és nem ivott.” Ap-Csel 9: 8-9

Van a Bibliában valaki, akinek az élete hatalmas változáson ment keresztül. Rádásul mindez egyik pillanatról a másikra történt vele. Ő Saul, aki kezdetben Jézus legnagyobb ellensége volt. Szerette volna elfogni és megölni Jézus követőit. Ehhez a jeruzsálemi főpaptól kért felhatalmazást. Gyilkos indulattal a szívében kelt útra Damaszkuszba. Az úton azonban minden megváltozik körülötte és benne. Egyszer csak hatalmas fény vakítja el, megjelenik neki Jézus, leesik a lováról és amikor felkel a földről nem lát. Már nem ugyanaz a magabiztos ember, aki mindig tudja, hogy mit akar. Hirtelen teljesen másokra van utalva. Ettől a pillanattól fogva Jézus rendelkezik vele, Ő vezeti a lépteit. A katonák kézen fogva kísérik el annak a keresztyénnek a házához, ahova Jézus irányítja őket. Három napig nem eszik és nem iszik. Nem daczból, hanem azért mert böjtöl. Ez a vakon és böjtölve eltöltött idő imádsággal telik el. Ezalatt teljesen megváltozik az élete. Rájön, hogy nem üldözheti tovább Jézus követőit és hogy Jézus a Megváltó. Nemcsak az élete, hanem a neve is megváltozik. Ő Pál apostol, aki bejárta a Római Birodalmat, hogy minél több embernek elvigye a Jézusról szóló örömhírt.

Mialatt Saul böjtöl Isten felkészíti őt a rá váró szolgálatra. Nagy változás megy végbe benne. Egészen közel kerül Istenhez.

Mi a böjt? A bűnbánatnak az egyik kifejezési módja. Azért mondunk le ételről vagy italról, hogy megmutassuk Istennek, mennyire bánkódunk bűneink miatt. Ezzel is kérjük Istent, hogy ne haragudjon ránk elkövetett rosszaságaink miatt. Bizony, Saulnak volt mit megbánnia és nekünk is van miért bánkódunk. A húsvét előtti negyven napot -amiben most vagyunk- böjtnek nevezzük. Ilyenkor sokan nem esznek húst. Legközelebb csak húsvét ünnepén vesznek magukhoz. A farsangi mulatságok után lemondunk a finom ételekről, hogy még jobban kifejezzük Istennek szeretetünket. Ez az időszak arra

szolgál, hogy többet imádkozzunk, többet foglalkozzunk Isten Igéjével és közelebb kerüljünk Jézushoz. Úgy, mint Saul, amikor megváltozott az élete. A böjt tehát **lemondás valamiről a kedves, ami fontos számunkra, de azért, hogy közben jobban oda tudjunk figyelni Istenre.**

Lemondunk valami olyanról, ami elvonja figyelmünket Istenről, ami elveszi az időnket az istentisztelettől, ami nem engedi, hogy meghalljuk Isten szavát. Valamit valamiért. **Gyerekek! Ti is böjtölhettek! Ti is le tudtok mondani valamiről, amivel nagyon sokat foglalkoztok, hogy közben több időtök legyen Istenre. Legyen a ti böjtötök az, hogy húsvétig kevesebbet néztek tévét, kevesebbet ültök a számítógép előtt, kevesebbet lógtok a barátaitokkal, ugyanak-**

kor többször mentek el a templomba, többet beszélgettek a tiszteletes bácsival vagy nénivel, segítetek egy idős embernek, virágot ültettek a templomkertben, imádkoztok egy beteg emberért... Találjátok meg, hogy miről mondtok le azért, hogy időtökből, erőtökből, zsebpénzetekből többet tudjatok odaszánni Istennek. Én is veletek böjtölök és imádkozom értetek.

Szeretettel: Barta Lívía

Színezd ki!

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Bana-Bábolna: eltemettük: Katona Aladárt

Bokod: végső búcsút vettünk: Király Istvántól, Balogh Sándornétól és Antal Árpád volt gondnokunktól

Csép: decemberben eltemették: Szabó Gézánét

Dad: végső búcsút vettünk: Szász Károlyné szül. Galambos Márta, néhai lelkészünk: Szász Károly özvegyétől

Ete: novemberben eltemették Dr. Mármárosi Lászlót, Rácz Jánosnét Malomsoki Istvánt, Markovics Diánát (Kisbéren), Szabó Ferencet, Kovács Józsefnét

Kömlőd: eltemettük Czulák Sándort

Nagyigmánd: Eltemettük: Karikó Józsefnét és Kiss Sándornét

Hánta: eltemettük Major Bélánét

Tárkányon: eltemettük Szűr Lajos volt presbitert

Vérrel írt üzenet a kereszt népének

„Az "Iszlám Állam" által már több mint egy hete kivégzett huszonegy kopt keresztény a megtartott hite miatt halt meg. Egyszerű, hétköznapi emberek voltak. Élték az életüket, végezték a mindennapi munkájukat. És amikor egyszer csak eljött a pillanat, megvallották hitüket, és Jézus nevével az ajkukon meghaltak érte.

Szörnyülködhetünk a közzétett videón, az ISIS embertelen és istentelen kegyetlenkedésein. Esetleg még azon is méltán, hogy a terroristák által keresztény nyugatnak titulált nyugat már nem csak önmagát, de még ezeket a vértanúkat sem képes kereszténynek nevezni. De számomra sokkal megrendítőbb, ahogy ők huszonegyen, most ennek a bőjtnek az elején, szent példájukkal élénk állnak, élénk, hétköznapi keresztények, mindennapi emberek elé. A kereszt népe elé - ahogy a gyilkosaik hívnak minket.

Istennek népe, Krisztus népe - így hívjuk magunkat, és jól is esik ezt kimondani. De tudunk-e a kereszt népe lenni? Ha nem is meghalni érte, de tényleg megvallani és valóban megélni a hitünket akkor is, ha az kellemetlenséget, hátrátételt, megmosolygást, idegenkedést vált ki barátok és haverok között, munkahelyen vagy a sarki boltban? Minden csendes sunnyogásunkra, megalkuvásunkra, besimulásunkra kérdez rá a kopt testvérek halála. „

www.reposzt.hu

1848. márciusára emlékezve

1846 tavaszán Petőfi Sándor szervezte meg a Tízek Társasága elnevezésű csoportot, melyet eredetileg "magyar romantikai iskolának" akart elnevezni.^[1] Új lapot kívántak indítani *Pesti Füzetek* címen. A tízek kötelezték magukat, hogy az év közepétől számított egy éven belül sehova sem írnak, majd csak a saját szépirodalmi lapjukba. Az év közepén csakugyan abbahagyták a különböző lapokhoz írást. Vahot Imre bosszút állt rajtuk, mert a tízek közül ötnek júliusban publikálta olyan munkáit, amelyek korábbról maradtak nála. Emiatt Petőfi összeveszett Vahottal és párbajra hívta ki, ám Vahot megijedt és kitért a párbaj elől. Mivel a társaság tagjait ekkor már figyelték, hatósági engedélyt nem sikerült szerezniük a folyóirat megalapításához. Fellépésük mégis teljes sikerrel járt: hamarosan irányításuk alá került az egyik legrangosabb irodalmi orgánus, az *Életképek* (később főszerkesztője Jókai Mór lett).

www.wikipedia.hu

A tízek Társaságának tagjai:

Petőfi Sándor, Jókai Mór, Tompa Mihály, Degré Alajos, Obernyik Károly, Pálffy Albert, Bérczy Károly, Pákh Albert, Lisznyai Kálmán, Kerényi Frigyes, Lados Tibor.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641